

ע:

עין משפט
נר מצוה

סב א ת"י פ"ב מהל'
עירובין הלכה ב'
מתקן עסק א עושה א"ה
ס' שאל ספק ו'
סב ב ת"י שאל ספק ו'
וסמן שם עושה
א"ה ס' שאל ספק ד'
סב ג ת"י שם ועושה שם
ספק ג'

רבינו חננאל

בגן שמת אביו בשבת
אמא, וירוש כרעצ ארבה
אני אומץ אפסל או אל אל
שמואל את אן מפסל
ומחבנין לתנא דבי
שמואל מרנא דמריא
הכלל כל שדוחר מקצת
שעבי כנון שעיבי דרן
המחת ומסתא המחת
דורן חלקו מוסתא חלול
הדור כל השבת כולה. וזה
הכלל למי לי לאחיו
מכבלי שפסילת קורחא וזה
שמורחין שבת
וגולה. וזה הכלל כל שנאסר
למקצת שעיבי כנון
הכיס כשי ירשו
הרבים (פירוש)
במקצת שעיבי כנון
ששטל שדוחר הדור

[illegible]

(א) הושלם מ"פ התוס'.

הדר פרק ששי עירובין

בשנת כדמיוס לקמן בשמעתינן אחד מן השוק שמת והיה ראשו
לנאחז מצני חצר מנעוד יום אינו חוסר פי' לפי שכן חצר מערב עם
חביריו משחשיכה חוסר פי' דלא מהי עירוב לענין אותו חצר שירש
בשנת ומיהו הא לא אפשר לומר דמייירי כשהיה היורש דר עם אביו

דאס כן אי צעו לאיערעווי מאמחמו
מנו מערערין קרעין ציה דאס נטון
פון משלו הוי עירונ אף ע"פ שלא
יסה לאצוי עירונ לעיל פרו מ
שהזאיוהו (דף מנ: חמשה שביו
את עירונן כשהן מוליעין את עירונן
לתקום אתר אי מוליעו ע"י כולן דאס
לוקח הפס משלו ונתן בחרת של שיחוק
נתן לעיל כלום כדפירש שנים כקוטערס
דשליחות דכולהו קעביד הוואל
ועירונ יחד ועוד מנא"ל לתמן
בפירקון"ו חמשה חבורות ששבו
ונטקען ציה"ל אומר עירונ אדא
לכולם אע"פ שיש לחלק דהסם כולם
שוים בבית זה כמו זה ואין זה טפל
לזה אבל הכא שבען טפל לאצוי אי
נתן הכן פון אינו מועיל מ"מ אינו
דומה כלל לחלק ומהא דאמר
לעיל (דף סד.) אפילו שכרו ולקטיו
נטון את עירונן אין ראיא לנאן
דלמא הני מילי נבכרי אבל
ביצטראל לא:

גל הא' בין דא' בעי לערוכי

מאחמול לא מצי ערעב.
אסילו למ"ד לעיל (דף סו.) מנבעלין
בני מת זכרי בשבת יכול להיות
לדלון מנבעלין כיון דההם הוא
לדלותו רשות שהוא מנבעל עכשיו
היה לו כח לנבעל מאחמול אלא
שלא היה מועיל מפני הגכרי דאוסר
אכל הלא האר רשות דמנבעל השתא
אכל לו כח לנבעל מאחמול אלא

משה שירש והיו כב' בתים בשני צדי ה"ר דאין מבטלין דלא היה בידו רשות זה מאחמול ולמאן דאמר לעיל נמי אין מבטלין יכול להיות דזה מבטל בדאמר יורש כרעיה דאבוא הוא:

ותו"י מה נכרי בשבת. פירש

לערוכי מאתחול לא מאו מערבי השתא נמי לא מאו
מאנלי ומרשא קיפאל לא שמעין ליה אי לא אחי צוה הכלל
הדסה לא מאו מערבי מאתחול כלל אכל הכא נמי מערבי ע"י
שכירות משמע מתוך פירושו דאיייר דלחא נכרי מערבי שבת
ובעי' למימר דאין מנעלין שכמת וי"ש דלס לא מה דנעי תרתי
ששירות וציטול ולא יתכן לפי מה שפיר' לעיל וא"ר הדסה כולי
עלמאן מרוד ומנעלין גבי מת נכרי בשבת מהו אלא דלחא שבת

נכרי בשבת איירי הכא ואי לאו זה הכלל היו אומרים דהכא
בתים: וקתני חזין מפתחא דשבות. פי' בקוונטום דפרקין לר"י
ויורש לא ודבר תימיה הוא מה דיוק הוא לו ור"ח פירש דפרקין
לענין שני נמים בשני ידיו הכה"ל חזק מבעטל רשות אפי"ס שנאמר
לענין יורש דמקמי חזק מן המבעטל רשות ידיק מיעיב כל מי שיש
לדבי אחא לאוקר מעיקרא והשתא בעל רשות אחריה לשאר שבת לאפי"ס
לענין דלא יאחרר תורת ביטול אלא היכא דליכא עירוב ומאן דלא
לר"י אין לחוש אם זאת לשמאל ורבינו חננאל בעצמו פירש (א) דמאי
משני ידיו רשות הרבים והקיפוס נכרים מלכות בשבת שמעיל
וקשה דאם כן מאי נאסר למתקן שבת דקאמר וגרסא לומר
לא חזינן בשבטו אחרי כן והקיפוס בשבת וכן מת נכרי בשבת
לא חזינן אבל ביטול מועיל בתרומהו חזקתו חזקתו רשות
הגדל וכן לא מחזיקו דה"ר יהי' כל שכן וירש דיש לו מה לבעטל וקשה
בריימא לומר חסדא ורב ששה דלמרי לעיל אין מבעטין גבי ב'
בתים אלא אבני חזק ששה אחד מהן ולא עירב שיכול לבעטל
המקשה לדחוק על חסד דקאי אב' בתים בדנאלו הכי יכול
ל' רשות מעשו יכול לבעטל: **אמר** מבני חצר שבת והניח רשות
לדן חצר מערב עם חצרו אבל כן החוק אין מערב עמהם
שאינו דר דסן דמסתמא לא גרע כהני לענין עירוב וביטול
דמילתא היא דאם גריל לערב עם חצרו שהוא צריך ללך להשת
לפי שאינו גריל להשתמש וקסבר האי תנא כמ"ד לקמן ב' ב'
תא שבע ישראל וגו' ב'. קסבר רבא דמנה הגר חשיב כמו

היבא דמי בעי לערובי כו'. כלומר אביו שהיה חממול רחץ לערב
היה יכול לבטל: אבל הרי דלא מצי לערובי אסמול. דלא היה לו חלק
בה לא: כל שהותר למקטת שבת כו'. מפרש לה ואולי: הי"ג כגון
עירב דרך הפסח כו' זה הכלל לאסויי מבני שניטלה קורסו או לחייו:

מאתמול מצי מערב

אבל האי כיון דאי
לא מצי מערב לא
יורש כרעיה דאבוא
במל והני דבי שמואל
בייה זה הכלל כל
הותר לכל השבת
שבת נאסר לכל
ישות כל שהותר
לכל השבת כגון עירב
יתח עירב דרך חלון
לאתווי מבוי שניטלו

וְשִׁנְאִסְרָא לְמִקְצַת שְׂבִיבָה
לְהָא כְּגוֹן שְׁנֵי בָתִּים
יִסְפּוּם נִכְרִים מִחִצָּה
וְיֵי מַאי לֵאתוּי מֵת
חוּץ מִמִּבְטַל רְשׁוּת
אִימָא חוּץ מִתּוֹרַת
אֶחָד מִבְּנֵי חֶצֶר שְׂמֹת
זֶה הַשּׁוּק מִבְּעוֹד יוֹם
וְאֶחָד מִן הַשּׁוּק
לְאַחַד מִבְּנֵי חֶצֶר
מִשְׁחִישִׁיכָה אוֹסֵר
מַאי אוֹסֵר נָמִי
שְׂמַע יִשְׂרָאֵל וְגַר
וְיֹמֶת גַּר מִבְּעוֹד יוֹם
אֵע"פ

מסורס ביטול רשום. ויורש בכלל דכרעיה דאבזה הוא ותורת ביטול

נוהגת בו: **מבעוד יום**. שעדיין לא קנה עירובו של ראשון היר"ה מן השוק אוסר ואע"פ שיהיה דר כאן כדמיה לקמן בהאי פירקא^א מי שיש לו בית התבן בבית ההקב בחצר חבירו אוסר עליו: **משחיפה אינו אוסר**. עליו שהרי הותר למקחא שבת: **ואחד מן השוק**. שהיה לו בית דירה בחצר זו: **מבעוד יום אינו אוסר**. שהרי יעבר זה עם שכניו: **משחיפה**. דליתו יכול לערב אוסר ואי יורש מנטל רשות אחאי אוסר: **ישראל וגר**. גרשין. גר שמת ואין לו יורשין המחזיק בנכסיו וזה כהן: **מגורא**. גורן הוא ומלוק בחדרים והיה לכל אחד פתחו בחצר ואוסרין זה על זה: א"ע"ס

ל כיון דהאי רשותא דקמטבטל הי כידו מאחמול ולא דמי לנ
אמר דמטבטלין מדלא קמי חזן ממטבטל רשות יורש שמע מינה
לא דאמר אין מטבטלין וזה לשונו וזה הכלל כל שנתא למקצת שבת
מקצת שבת משעה צטייל רשותו הותרה שאר שבת לא שנה הוא
רשות עשבו יכול לנטול ופירקי לא לברייתא הכי חזן מתורת ביטול
יורש דלא היה ליה רשות הכא צטיילא דקדש היום ולא היה ליה
יכול לערובי לא יכול לנטול רשותו עב"ל אע"פ שהקצויות אחרות
יכול לר"ג משמע ממון פירושו דחזן ממטבטל רשות קאי אשוי במים
ביטול ויבטל דלא ציטלו ואי לא קאמר דנפטל כלל השבת כולה
ורשות דאחרי צטיירו וכיון שלא חל העירוב בתחילת השבת תו
יורי כשצטיירו מערב שבת ונטל עירובן מפני הנכרי דכשמת תו
ממתי (ו) ביטול ב' בתים אע"פ שלא היה לו כח לנטול רשות של
רבי שמואל דאמרי אין מטבטלין והוא הדין דהוה מצי למיפקר מהלך
ועי' ונראה דלמאי דמשני איתנה חזן מטבטלין ביטול לא קאי אב'
ות באמצע השבת ומיהו אם נאמר לפי המסקנא כן גם לדברי
השומע כמו שפירש ר"ח דחזן ממטבטל רשות דשומע דכל מי שיש
ל' א"ל מן השוק מבעוד יום אושר ב' הי' ברייתא איירי בזה
ש' ששים מבעוד יום ולא משום שאל יוכל לערב עמיהן על
ות כיון דאמר עליהו דקדמי' מבעוד יום אושר אלא אורחא
ש' בתנא כיון שהוא דר שם אכל אותו ששוקו אין יכול לערב
דקדק (דף ע"ג:) בית התבן וביה הבקר היה זה אושר עליו:
ש' דהוה כרעיה דאבוה דאי לאו הכי לא קשה מיד לרב נתמן:

זלך

מסורת הש"ס

(ח) 97 ע.א. (ב) 97 ע.א.
 (א) 97 ע.א.

הגהות הב"ח

(ח) נבי' מן ממשנן רשות
ואביהו מן יורש (א) חלית
במספיקה (א) נבי' דיה
לחיות וכו' לפי מה
שפירשתי לעיל נ"ב ס'
נביה' חזקתו של וליפי מה
שכתבתי לעיל מ' דגם דבר
רש"י כאן ע' נביה' דרש"י
נ"ב נ"ב כנא הנכר
שכתב יורש מקרי מל'
לעזיבו על ידי שפירוחו
היה כנא הנכר המשתחיל
שלא ירש נבי' דגם וכו' לעיל;
(ד) דיה עצמו וכו' ורש"י
הנזיל קצתו וכו' דרש"י
מתביין לר' (ד) בא"ד
ותמהני ביטול בשני
המס':

מוסף רש"י

מבעוד יום. דהיינו קודם
שעירנו, דכי עירב אדעתא
דהכייל חולקא נמי עירב
(לע"ז 12:6).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones